

UN JOC ELEGIAIC

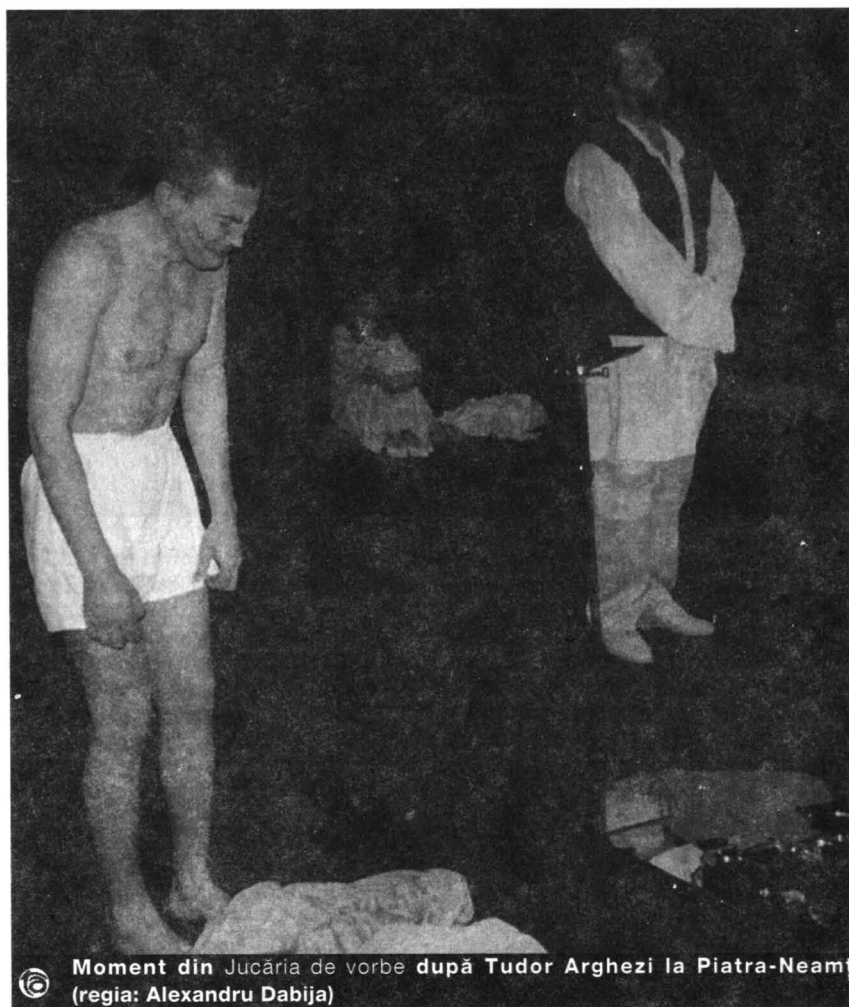
JUCĂRIA DE VORBE de Alexandru Dabija, după „Cartea cu jucării” de Tudor Arghezi ● **TEATRUL TINERETULUI DIN PIATRA-NEAMȚ** ● Data reprezentației: 24 mai 1996 ● Regia: Alexandru Dabija ● Scenografia: Adina Panaitescu ● Distribuția: Liviu Timuș, Ionuț Cucoară (Tătuțu), Afrodita Androne (Mițu), Mihai Danu (Baruțu).

Regizorul Alexandru Dabija ne explica, seara târziu, după spectacol, că nu orice poveste pentru copii este „Micul prinț” și ne prevenea că nu are rost să căutăm cine știe ce subtexte filosofice în **Jucăria de vorbe**, montare pe care o realizează pentru a doua oară la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț. Și, într-adevăr, montajul alcătuit din poeziile lui Arghezi de către Dabija și interpretat de actorii Liviu Timuș, Afrodita Androne și Mihai Danu nu are subtexte filosofice, abordând direct, fără prea multe explicații sofisticate și spasme culturale, universul cuvintelor care alcătuiesc și dublează lumea obișnuită unde copiii sunt obligați să tacă, pentru a nu-i

deranja pe adulți. Redimensionat pentru necesitățile scenei, universul miniatural al poetului dă totuși un anumit mister vorbelor: e misterul pe care îl sesizează cei mici când privesc cu intensitate mult timp un segment static al realității. Nu se ascunde nici o taină în încrucișarea de linii astfel fixată, atâta doar că ea poate fi începutul și sfârșitul oricărei povești. Această privire intensă și disponibilă unește gândul regizorului, mișcarea și rostirea actorilor într-un mecanism de o grație severă și de o spontaneitate bine controlată.

Emoția spectacolului este determinată de teatralitatea lui aburită, sugerată în spațiul atât de limitat dintre rostire și expresie. Comparată cu prima ei variantă, **Jucăria** stagiunii 1995-1996 e mai matură, mai elegiacă, cu o surdină pusă de înțelepciune. Avea dreptate regizorul; nu este un spectacol pentru filosofi, dar îl recomandăm tuturor copiilor inteligenți, indiferent dacă unii dintre ei au ajuns deja adulți.

■ **MAGDALENA BOIANGIU**

Moment din **Jucăria de vorbe** după Tudor Arghezi la Piatra-Neamț (regia: Alexandru Dabija)

INDECIZ

DRESOAREA DE FANTOME de Ion Băieșu ● **URANIA FILM & Co. - TEATRUL ODEON** ● Data reprezentației: 25 mai 1996 ● Regia: Radu Gheorghe ● Scenografia: Daniel Răduță ● Distribuția: Radu Gheorghe (Paznicul), Rodica Mandache (Dresoarea).

Prezentată în premieră absolută în ianuarie 1971, la Little Theatre din Londra, piesa lui Ion Băieșu **Dresoarea de fantome** n-a avut în țară o soartă prea fericită. Secția germană a Teatrului de Stat din Sibiu s-a încumetat s-o monteze și s-o prezinte în cadrul unui festival de piese scurte, într-un spectacol care pune în evidență umorul absurd al textului, ferindu-se să atragă atenția asupra unor eventuale implicații ideologice, dând însă unei tinere actrițe posibilitatea de a executa o adevărată demonstrație de virtuozitate. Abia după decembrie '89 piesa a putut ieși la drumul mare, lansarea ei având loc la Teatrul Național din Iași. Spectacolul supralicita efortul fizic al interpretei, obligată să urce și să coboare mereu treptele uriașei scări pe care se desfășura reprezentația, solicitând în schimb prea puțin imaginația spectatorilor și aplatizând forța de sugestie a textului prin materializarea „fantomelor” sub forma unor momâi înfășurate în văluri.

Bogat în conotații, scris cu o rară fantezie, împletind umorul copios cu sugestii de o gravitate surprinzătoare, textul lui Băieșu este o ispită mereu vie pentru creatorii artei scenice. Nu e de mirare, deci, că, întorcându-se în țară (pentru cât timp oare?) după o absență de câțiva ani, artistul multilateral Radu Gheorghe, apreciat actor și mim, s-a simțit atras de posibilitățile oferite de această mică bijuterie dramatică; de data aceasta, în dublă calitate: de regizor și de interpret. I-a fost parteneră Rodica Mandache, în sala Majestic a Teatrului Odeon.

Cheia spectacolului se află, desigur, în modul cum a fost concepută prezența scenică a „fantomelor”, pe care dresoarea are misiunea de a le pregăti spre servirea și delectarea turiștilor străini. Textul lui Băieșu nu dă, în această privință, nici o indicație, lăsând deplină

